

Aan het trappenhuis leek maar geen einde te komen. Nooit eerder had hij zich zo moeten inspannen om ergens te komen.

'Zie je wel,' dacht Beertje Pompidom, 'het bestaan is niet alleen zinloos maar ook nog eens ontzettend vermoeiend.' En omdat Beertje Pompidom een zeer luie beer was, vond hij dat misschien nog wel erger dan de zinloosheid ervan. En dus was hij tot het besluit gekomen dat hij er maar beter een eind aan kon maken.

Hij bromde tevreden toen hij dacht aan al die keren dat hij niet meer zou hoeven op te staan. Dat zou hem een hoop vermoeienissen schelen! Wie zei er dat een luie beer niet ook een slimme beer kon zijn?

Toen hij eindelijk boven was gekomen, trok hij aan de deur die toegang gaf tot het dak. Maar er was geen beweging in te krijgen.

Duizelig van de inspanning liet hij zich op de grond zakken. 'Zinloos en vermoeiend,' zei hij. 'En voeg daar maar gerust aan toe: ontoegankelijk!'

Hij gaapte en bedacht dat hij wel een dutje had verdiend.

Toen hij weer wakker werd, gaf hij een trap tegen de deur die zonder probleem open ging. Verrast staarde Beertje naar de blauwe lucht en keek toen boos naar de deur. 'Hoeveel tijd ik daardoor niet verloren heb!' dacht hij. 'Ik had al lang dood kunnen zijn. Zinloos, vermoeiend, ontoegankelijk en tijdrovend, dit bestaan!'

Het bevestigde hem in de wijsheid van zijn besluit. Nog even, en dan was het allemaal voorbij.

Hij liet de deur achter zich en wandelde naar de rand van het dak.

Het was een prachtige dag. Ordelijke wolkjes dreven in een strakblauwe lucht. De stad aan zijn voeten ging in een zacht gemompel van toeters en mensenstemmen gehuld. Hij was verrast door de uitgestrektheid van de stad en de grootte van de gebouwen. Wat een moeite moest dat hebben gekost! Was hij dan de enige die begreep dat dit allemaal zinloos was?

'Nou ja, toch leuk om het nog even te zien,' zei hij tot zichzelf.

Hij overdacht of hij aan zijn sprong nog enkele woorden vooraf moest laten gaan. Iets als: 'Vaarwel, zinloze wereld!' Maar ten slotte zag hij ook daar het nut niet van in. Bovendien: 'vaarwel'? Wat maakte het hem uit hoe het met de wereld zou gaan als hij er niet meer was? Hij stapte op de rand en keek naar beneden. Hoog was het wel, maar dat was ook de bedoeling. 'Het vallen zelf zal me gelukkig geen inspanning kosten, dat is dan weer

een voordeel,' bedacht hij. Zijn hart bonsde. Een vleug van bloesem dreef voorbij. De zon scheen op zijn kop en een zacht briesje streelde zijn vacht. Genietend sloot hij zijn ogen. Heel even twijfelde hij aan zijn plan.

Maar toen dacht hij weer aan alle trappen die hij had gelopen. 'Dat in elk geval nooit meer!' Hij haalde diep adem. 'Ik zal tot tien tellen en dan is het mooi geweest.'

Hij zwiepte met zijn armpjes. 'Ene... tweeë... dr-....' Plots hoorde hij achter zich een krassende stem: 'Kop in de wind en de vleugels wijd zeg ik! Hahaha!' Verstoord draaide Beertje zich om. Daar zat een zwarte vogel op de schoorsteenpijp.

'Pardon?'

De vogel herhaalde zijn opmerking. 'Als je uit vliegen wil gaan, vreemdeling.'

Beertje Pompidom schudde zijn hoofd. 'Ik wil helemaal niet vliegen, ik wil vallen.'

'Daar heb ik geen verstand van,' zei de vogel.
'Hahaha! Succes!'
'Dank je,' zei Beertje Pompidom.
Hij draaide zich weer naar de rand en zwiepte met zijn armpjes: 'Ene... tweeë... dr-...'
'Maar waarom zou je willen vallen?' Vroeg de vogel, 'Is dat niet gevaarlijk?'
'Heel gevaarlijk zelfs,' zei Beertje Pompidom.
'Maar dat is ook precies de bedoeling. Het bestaan is zinloos.'
'Ja, en dus? Is toch lachen?'
'Lachen!?! Weet je hoeveel moeite het me heeft gekost om al die trappen te beklimmen?'
'Hahaha,' lachte de vogel. 'Wat zijn trappen?'
'Dat is gewoon een manier om hoger te komen.'
'Zoiets als vliegen dus?'
'Ja, zoiets,' zei Beertje. 'Maar véél vermoeiender.'
De vogel spreidde zijn vleugels en streek naast hem neer. Keek naar beneden en schuurde met zijn snavel langs de rand.

'Hoog genoeg is het wel lijkt me. Goed bedacht. Hahaha! Mag ik kijken?'
'Waarom zou je dat willen?'
'Ik heb nog nooit eerder een beer van het dak zien vallen en het lijkt me wel interessant. Hahaha! Wanneer krijg ik weer zo'n kans?'

Beertje dacht even na. 'Ja, daar heb je wel gelijk in,' zei hij ten slotte, 'maar ik heb het liever niet. Het is toch een plechtig moment al met al. Een Beer zoals ik doet dat liever in stilte en alleen. Zo zijn wij nu eenmaal.'
De vogel had daar alle begrip voor. 'Ik zat me trouwens net te bedenken of ik voor het effect niet beter beneden een goed plekje moet zoeken. Wat denk jij?'
'Ja...' zei Beertje verstrooid. 'Misschien. Het hangt er van af.'
'Waar ga je ongeveer neer komen?'
Beertje wees met zijn poot in de diepte.

'Daar ergens denk ik.'

'Waar? Niet in die vijver toch? Je kan beter op een harde ondergrond mikken. Die stoeprand bijvoorbeeld.'

'Ik zal er aan denken,' zei Beertje.

'Gewoon een tip,' zei de vogel. 'Zie maar wat je er mee doet. Hahaha!'

Beertje Pompidom keek naar de nagels van zijn voorpoot en fronste zijn wenkbrauwen.

'Heb je je bedacht?' vroeg de vogel.

'Een beer denkt nooit tweemaal over hetzelfde na,' zei Beertje Pompidom. 'Maar wat ik me afvroeg is: wat komt er eigenlijk na drie?'

'Met dat soort zaken hou ik me niet bezig vriend,' zei de vogel. 'Sommige dingen kun je maar beter niet weten.'

'Misschien is drie ook wel genoeg,' dacht Beertje.

'Beter zelfs.'

'Ik tel gewoon tot drie,' zei hij tegen de vogel.

'Dat is eigenlijk veel beter.'

'Ik vind 't een hoop gedoe, die cijfers,' zei de vogel.

Dat was Beertje wel met hem eens. 'Aan de andere kant: helemaal zonder cijfers, dat is ook weer zoiets. Maar misschien is dat een kwestie van smaak. En stijl,' liet hij er voorzichtig op volgen.

'Hahaha!' lachte de vogel. 'Ik vraag me overigens wel af welk nut het heeft om je druk te maken over iets dat zinloos is,' zei hij.

Beertje deed een stap opzij en keek de vogel verrast aan. Toen glimlachte hij gelaten. 'Je hebt

gelijk ook nog,' zei hij zacht, 'het is zélfz zinloos om het zinloos te vinden. Stom dat ik daar niet aan gedacht heb.' Hij onderdrukte een gaap. 'In ieder geval is er nu toch niets meer aan te doen. Als ik nog terugdenk aan al die trappen!' Hij schudde zijn hoofd: 'Dàt nooit meer vogel, dat nooit meer, zowaar ik Beertje Pompidom heet!'

'Hahaha!'

'Wat is daar nu weer grappig aan?'

'Alsof je dat zelf niet weet. Hahaha!'

'Het is een heel normale, zelfs enigszins bijzondere naam.'

'Nou dat vind ik niet hoor! Hahaha! Mag ik 'm hebben als jij straks dood bent?'

Beertje Pompidom dacht even na. 'Het is een wat ongewoon verzoek, maar waarom ook niet? Vooruit. Hij is van jou. Ik heb er straks toch niets meer aan.'

'Hahaha! Dat bedoel ik!' zei de vogel. 'En heel erg bedankt nog. Ik ben er echt zeer blij mee. Wat een bof dat ik jou nog net tegen kwam voor je van het dak sprong. Hahaha! Vind je het goed als ik iets aan de naam verander?'

'Hoezo? Je vond het toch een mooie naam?'

'Grappig ja, mooi... niet echt.'

'Wat stel je voor?'

De vogel stak zijn borst vooruit en spreidde zijn vleugels: 'Karel!'

'Karel? Maar dat lijkt helemaal niet op Pompidom.'

'Klopt. Ik vond het bij nader inzien toch niet zo'n grappige naam,' zei de vogel. 'Voor mij dan,' liet hij er snel op volgen.

Plotseling wat neerslachtig tuurde hij in de diepte. Hij lachte wederom. Maar zachter dit keer, en met iets dat op zelfbeklag leek. 'Ik bedenk me net: al zou ik het willen, ik zou het niet eens kunnen. Mezelf naar beneden gooien bedoel ik. Je blijft toch vogel. Gek is dat.'

'Ja,' zei Beertje peinzend, 'Dat is inderdaad een merkwaardig gebrek. Best mogelijk ook dat deze misvormdheid je er toe heeft aangezet om dan maar overal om te lachen.'

'Hehehe,' grinnikte de vogel zacht. Het was duidelijk dat Beertje met zijn opmerking de grens had bereikt van wat hij grappig vond.

Beertje gaapte en rekte zich uit. De vogel viel achterover. Krabbelde weer overeind en keek hem met grote ogen aan. 'Wat een interessante dingetjes was dat zeg,' zei hij en wees naar Beertjes mond.

Beertje gaapte nogmaals: 'Dit bedoel je?'

'Ja, wat is dat?'

'Ach,' zei Beertje met een ouwelijke glimlach, 'gewoon iets waar wij beren heel erg goed in zijn.'

Op verzoek van de vogel gaapte hij nog eens. 'Het knappe is,' legde hij uit, 'dat je het vanzelf doet als je moe bent, maar als je het doet zonder dat je moe bent, dan werkt het ook.' Hij wees naar een groepje meeuwen dat rondjes

draaide op de luchtstroom boven een van de flatgebouwen. 'Het gapen is voor ons beren zoiets als wat het zweven voor jullie is vermoed ik. Een volmaakt evenwicht tussen beer en wereld. Het aan zekerheid grenzende, bijna gewichtloze gevoel dat je precies dáár bent, dat het klopt...' Hij staaarde naar zijn eigen schaduw op het kiezeldak en glimlachte: 'Het blijft zinloos natuurlijk... maar misschien nèt iets minder dan de andere dingen. Gapen bedoel ik.'

Beertje knipperde met zijn ogen. Van al dat gapen was hij slaperig geworden. En het was best een vermoeiende dag geweest. Hij stapte van de rand en ging op het dak zitten.

'Niet dat ik me bedacht heb hoor,' zei hij tegen de vogel, 'maar het is best al laat en het geeft geen pas om slaperig van het dak te springen. Zinloos of niet. Daar ligt wel een soort grens denk ik.'

De steentjes op het dak voelden heerlijk warm tegen zijn billen. Knorrend schuurde hij met zijn rug tegen de rand en gaapte nog maar eens.

'Dat kan ik inderdaad heel erg goed,' dacht hij tevreden. 'Het viel die vogel niet voor niets op.' 'Als ik straks weer wakker ben, dan is het eerste wat ik doe: van het dak springen,' dacht Beertje terwijl hij zijn poten op zijn buikje vouwde en zijn ogen sloot. 'Vogel of geen vogel: mijn besluit staat vast. Het is genoeg geweest. En één ding is zeker: die trappen... die... trappen... die...'

Toen hij wakker werd waren de kiezelstenen verdwenen. Om zich heen tastend voelde hij stro en bladeren. Buiten schemerde het. De meeste andere dieren sliepen nog. In de verte hoorde hij het gerinkel van een sleutelbos. En even later een aantal stalen deuren die piepend werden geopend en luid galmend dicht sloegen. Met precies dezelfde regelmaat als elke ochtend.

Zijn maag knorde en hij kroop dichterbij het hek. Hij dacht terug aan de droom die hem nog met grote helderheid voor de geest stond. 'Jammer eigenlijk,' dacht hij, 'dat ik die vogel niet gevraagd heb wat zijn eigen naam was.'

EINDE

